

Промяна (Новата заповед) (Матей 5, 21-37)

1. Въведение

Скъпи братя и сестри,

В днешно време законодателството е нещо, без което не можем. Законите са нещо, което е станало необходимост. Има закони за всичко-закони за движение по пътищата, закони за частната собственост, закони за правата на човека, има закони за всяка една област от живота. И в интерес на истината без закон би настанал хаос. Без да има граници, в които да се простираме, всичко би приело други измерения. Ако няма закон, според който ние да действаме, би настанал истински хаос. Всеки ще стане едновременно законодател, съдия и изпълнител според свои собствени усмотрения. Колкото и да не ни харесва понякога закона, той е създаден за да ни помага, а не за да ни пречи. Разбира се, законът си има своите недостатъци. Законът обаче не е пристрастен. Законът също засяга всички. Според мерилото на закона, ние разбираме дали сме сгрешили и ако сме, къде сме сгрешили. И ако сме съгрешили, то нуждата от промяна е още по-наложителна.

2. Законът.

Когато говоря за закона, имам предвид този закон, който Бог даде на Моисей на Синайската планина. Законът, който бил написан на каменни плочи и занесен на народа на Израел. Този закон бил така написан, че имал наставление за почти всяка една област в живота на човека. Законът имал заповеди относно взаимоотношенията с Бога, относно взаимоотношенията между хората, относно материалните притежания на хората. Ако някой искал да се намери непорочен, безгрешен спрямо закона, той е трябвало да изпълни всяка една буква от него. Не просто заповедта „Не убивай“ или „Почитай майка си и баща си“, не. Всичко, което било записано в закона, е трябвало да бъде изпълнено, ако човек е искал да се намери безгрешен според закона. През всичките години обаче, в които човекът имал закона, не се е намирал човек, който да може да се оправдае чрез него, тоест да го изпълни целия. За отделни личности се казва, че са били праведни пред Бога, но на фона на правилото, тези личности са били приятни изключения. Като в никой случай не можем да кажем, че тяхната правда е била от закона. Не е била от закона, но чрез благодатта на Бога. За Мойсеевия закон се казва, че той е добър (1 Тимотей 1, 8), ако го упражнява някой законно. Но защо тогава се даде законът? Кому бяха нужни всички тези заповеди, постановления, наредби и прочие? Ако трябва да бъдем честни, не бихме могли да съдим някого за нещо, ако то никъде не е обявено или постановено. Не бихме могли да обвиним никого в кражба, ако кражбата не беше осъдена в закон. Не бихме могли да обвиним никого в измама, ако измамата не беше класифицирана като нарушение на определен закон. По същия начин, никой не би бил под грях, ако няма закон, който да определи греха като нещо, заслужаващо наказание, и да има определени последствия за този грях. В Посланието на ап. Павел до Римляните се казва така: **Тогаво какво? Да кажем ли, чезаконът е грях? Да не бъде! Но, напротив, не бих познал греха, освен чрез закона, защото не бих познал, че пожеланието е грях, ако законът не беше казал: „Не пожелавай.“** (Римляни 7, 7). Ето защо беше даден законът: **Прибави се с цел да се изявят престъпленията, докато дойде Потомъкът, на Когото беше**

дадено обещанието (Галатяни 3, 19). В същото време законът показва единствено греха на човека и по този начин показва нуждата от друго решение на проблема, наречен грях. Именно заради това на друго място се казва за закона, че той стана детеводител. Детеводител в древността е бил най-често слуга или роб, който е водил децата до училище. Той е бил отговорен за тях и те са били под неговата власт. В този смисъл законът се явява детеводител, за да ни доведе при Христос, да се оправдаем по благодат чрез вяра (Галатяни 3, 24).

Много е важно за нас да разберем, че законът сам по себе си не е лош, той сам по себе си не е противен на Божиите обещания. Законът е едно мерило. Божият закон е мерило за греха на хората, за да покаже, че няма нито един, който да иска и да може да се оправдае чрез закона. По един особен начин законът, както е бил даден, неговото предназначение е било единствено да покаже на хората, че не биха могли да се оправдаят по закон чрез просто изпълняване на формули. Тъй като човек по природа е грешен, той има склонността да греши още повече. Целта на закона обаче е да покаже греха на човека. При това положение мисълта, че бихме могли да се оправдаем чрез закона става още по-абсурдна. Именно заради това Бог е трябвало да измисли или по-скоро да промисли друг план за спасение. План за спасение от живота под закон. План за спасение, който е втъкан в Божието слово от първата до последната страница. Появата на Исус Христос, Божия Месия, носещ промяната.

3. Новата заповед.

В Матей 5, 17 Исус заявява: *Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня.* Исус не беше дошъл, за да отменя закона или да го разрушава. Задачата на Исус на тази земя е била да изпълни закона от край до край. На друго място Исус казва, че небето и земята ще преминат, но нито една буква няма да премине от това, което е записано в закона преди то да се сбъдне (Матей 24, 34-35). И това, което виждаме в текста от Матей 5-та глава, е в съгласие с твърдението на Исус, че не е дошъл да разруши закона, но да го изпълни. Докато проповядва на планината, Исус взима за основа Моисеевия закон и гради на него, а не го отменя. На всеки пример, който е даден в пасажа, който прочетохме, се вижда едно надграждане, а не отмяна на вече съществуваща заповед. Исус прави това надграждане съвсем преднамерено. В примерите виждаме изпълнение на закона, но и още нещо. Ето това е „Новата заповед“. Бог представя повече от обикновени заповеди тип „Не прави това“ или „Не прави онова“. Най-голямата заблуда, която цари сред невярващите хора, и с която аз много често се сблъсквам, е, че хората не искат да им бъде забранявано нищо, и че вярата в Бога забранява всичко. Едва ли не, забранява дори да се живее. Това не е така, разбира се, но все пак такава е схващането на много мои невярващи приятели. Дори за да дам пример, ще ви кажа, че когато се видя с някого от тези мои невярващи приятели, основната тема по отношение на вярата се върти около това, кое е забранено и кое не. В очите на хората, Бог е един жесток законодател, съдия и изпълнител, Който обезглавява за най-малкото провинение. Но това не е Бог. Бог ни обича. И именно заради това Той прати сина Си, за да се даде началото на тази „Нова заповед“. С други думи закона на любовта. Защото ако се вгледаме в нещата, които Исус казва в проповедта Си на планината, ще видим, че всички неща, които Той казва, са свързани с любовта Му към хората. Да вземем за пример Матей 5, 27-29 стих, където се говори за Мойсеевата заповед „Не прелюбодействай“. Исус не спира обаче само до там: *Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.* Защо

казвам, че това, което казва Исус е продиктувано от любов? На пръв поглед, всичко е свързано с този, който извършва греха, нали? Но нека да го погледнем от друг ъгъл. Кой би искал жена му или някоя друга жена от семейството му да бъде обект на необуздано желание от нечия страна? Или някоя жена да иска да е обект на такова желание? От това, което проповядва Исус на планината, става ясно, че и Той не желае подобно нещо. Но стиховете не спират до тук. Грехът си е грях и има наказание за него. Словото казва, че заплатата за греха е смърт. Това ще рече, че този, който е погледнал жена в сърцето си, за да я пожелае, вече е виновен за грях. И в любовта си Исус му казва: *Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и го хвърли; защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да бъде хвърлено в пъкъл.* Някой би казал, че това е интересен израз на любов от страна на Исус. Но ако Той не го беше казал, нямаше да има никаква надежда за нас и директно бихме отишли на това място, за което Исус казва-пъкъл. Исус не иска никой да отиде в ада. Затова Той дава изходен път, който много често е това да се откажеш от нещо много скъпо за теб. Но откажеш ли се от това, което те спъва в пътя ти напред *„ще погине една от телесните ти части, а не цялото тяло...“*

„Новата заповед“ е заповедта на благодатта. В Новия завет благодатта е основното защитно средство на християнина. Всички знаем, че да се оправдаем чрез закон е невъзможно. В Божия закон няма вратички, така както в човешкия. Ако в човешкия закон, добрият адвокат е безценен, защото добре знае как да намери вратичките в него, то в Божия закон той е ненужен. По простата причина, че имаме един по-велик Ходатай и Адвокат, Който ден и нощ стои пред Бог Отец и ходатайства за нас. Той, Исус Христос, дойде в плът за да донесе надежда на всички, които живеят на тази земя. И тази надежда е законът на Любовта. Неговата любов. Това е единствената вратичка в Божия закон, ако въобще можем да говорим за такава вратичка. Бог ни обича и би дал всичко за нас. По същата причина, Той иска да се променим в тази посока, посоката на любовта. Именно чрез нея, ние бихме били в състояние да изпълним Божия закон. Ако тръгнем обаче да изпълняваме закона с нагласата, че можем да се оправдаем чрез него, много скоро ние ще загубим битката. Единствено и само чрез любовта и благодатта на Бога сме в състояние да направим нещо за Него. Ние не правим добрите дела за Бог, за да ни обикне. Ние обичаме Бога, затова правим всичко, което Той изисква от нас. Бог ни е възлюбил с прекрасна любов. Толкова прекрасна, че Исус трябваше да умре на кръста, за да разберем израза на тази любов. Исус умря за нас на кръста, умря за всеки един, за да не бъдем вече под проклятието на закона, но да бъдем оживотворени, чрез един нов закон, един Нов завет.

4. Какво ме засяга мен?!?

Някой би попитал „Какво отношение тогава има тази *„Нова заповед“* към мен?“ Ако си решил да се оправдаваш чрез закона-никакво. Но ако си решил да се предадеш на Христос, осъзнал, че чрез закона би могъл само да се осъдиш-огромно. Въпросът „Какво отношение има това към мен?“ не би имал никаква стойност, ако ние сме взели решение в сърцата си да следваме Христос и да живеем в благодатта му. На едно място в Словото се казва, че съдът е справедлив, но милостта тържествува над съда. Единственото, което ни очаква, ако живеем според закона, изпълнявайки определени правила с цел да се оправдаем пред Бога, е съд. Бог обаче е милостив Бог, дълготърпелив и много милостив. Придържайки се към някакви заповеди, някакъв закон, та дори и Мойсеевия, ние връзваме ръцете на Бога да ни показва любовта си. Ако сме спасени по благодат чрез вяра, то връщайки се назад към закона, ние реално

се отказваме от благодатта на Бога, от прекрасните проявления на Божията любов към нас. Отказваме се от милостта на Бога. А откажем ли се от всичко това, реално погледнато, ние сме обречени. Ако погледнем този свят и разрухата и упадък, които царуват, много лесно ще го осъзнаем. Без благодатта, незаслужената милост, на Бога не бихме могли да оцелеем духовно. „Новата заповед“ бе дадена от Христос, за да има човекът шанс за оцеляване. Оцеляване в този, иначе мъртъв духовно, свят.

5. Заключение

В заключение ще ви споделя една история, която ми направи силно впечатление: **Един богат човек решил да се раздели с част от богатството си в полза на бедните. Напълнил една кошница със златни монети, застанал на един мост над Темза и подканял минувачите да си вземат от тях. Скоро се събрала голяма тълпа от хора. Някои казвали: „Сигурно ни се присмива, вероятно монетите са фалшиви“. Други заявявали: „Това трябва да е някаква шега“. Трети подхвърляли: „Навярно е реклама на филм“. Но никой не взел от златните монети, само едно дете се осмелило. То просто отишло и си взело паричката и благодарило.**

Не сме ли много често като тези хора, които ,въпреки че монетите били приготвени за тях, не си вземат? Не сме ли така понякога, че не смеем да вземем от Божията благодат. Милостта, която Бог ни е показал.

Много ми харесва следното определение за благодатта и милостта: Благодат означава да получим това, което не заслужаваме. Милост означава да не получим това, което означаваме. И двете са основополагащи за „Новата заповед“. Бог да ни благослови!